IV Czwartek okresu zwykłego

Tekst Ewangelii (*Mk* 6,7-13): Następnie przywołał do siebie Dwunastu i zaczął rozsyłać ich po dwóch. Dał im też władzę nad duchami nieczystymi i przykazał im, żeby nic z sobą nie brali na drogę prócz laski: ani chleba, ani torby, ani pieniędzy w trzosie. «Ale idźcie obuci w sandały i nie wdziewajcie dwóch sukien!» I mówił do nich: «Gdy do jakiego domu wejdziecie, zostańcie tam, aż stamtąd wyjdziecie. Jeśli w jakim miejscu was nie przyjmą i nie będą słuchać, wychodząc stamtąd strząśnijcie proch z nóg waszych na świadectwo dla nich!» Oni więc wyszli i wzywali do nawrócenia. Wyrzucali też wiele złych duchów oraz wielu chorych namaszczali olejem i uzdrawiali.

«Nast?pnie przywo?a? do siebie Dwunastu i zacz?? rozsy?a? ich po dwóch (...) Oni wi?c wyszli i wzywali do nawrócenia»

Rev. D. Josep VALL i Mundó
(Barcelona, Hiszpania)

Dzisiaj Ewangelia opowiada o pierwszych apostolskich misjach. Chrystus wysłał Dwunastu, aby głosili, uzdrawiali wszelkiego rodzaju choroby i przygotowywali drogę do ostatecznego zbawienia. To właśnie jest misją Kościoła, a także każdego chrześcijanina. Sobór Watykański II potwierdza, że «powołanie chrześcijańskie zakłada powołanie do apostolstwa. Żaden z członków ma bierną rolę. Tak więc, kto nie dąży do wzrostu, sam w sobie, jest bezużyteczny dla Kościoła, a także dla siebie samego».

Świat potrzebuje— jak mawiał Gustave Thibon— “dodatek do duszy”, aby ją zregenerować. Tylko Chrystus i jego doktryna jest lekarstwem na choroby całego świata. On ma różne kryzysy. To nie jest tylko częściowy kryzys moralny, czy wartości ludzkich: jest to całościowy kryzys. I precyzyjniejszym terminem, który go definiuje jest “kryzys duszy”.

Chrześcijanie z łaską i nauką Jezusa, jesteśmy w środku tymczasowych struktur, które mamy ożywiać i uporządkowywać w kierunku Stwórcy: «Aby świat, przez głoszenie Kościoła, słuchając mógł uwierzyć, wierząc mógł czekać, i czekając mógł kochać» (św. Augustyn). Chrześcijanin nie może uciec od tego świata. Jak pisał Bernanos: «Wrzucono nas w masę, w środek tłumu jak drożdże; odbijemy, cal po calu, wszechświat, który grzech nam skradł; Panie, oddamy Ci go takim jaki był tego pierwszego ranka, z jego porządkiem i świętością».

Jednym z sekretów jest miłować świat całą swoją duszą i żyć z miłością misję jaką Chrystus powierzył apostołom i nam wszystkim. Słowami Josemaría, «apostolstwo jest miłością Boga, która się przelewa z

oddaniem siebie innym (...). I pragnienie apostolstwa to manifestacja dokładna, właściwa, konieczna wewnętrznego życia». To musi być nasze codzienne świadectwo wśród ludzi i przez wieki.

My?li na dzisiejsz? Ewangeli?

- «Aby świat, przez głoszenie Kościoła, słuchając mógł uwierzyć, wierząc mógł czekać, a czekając mógł kochać» (św. Augustyn)

- «Musimy ożywić w nas naglące uczucie Pawła, który zawołał: ‘Biada mi, gdybym nie głosił Ewangelii!” (1 Kor 9,16). Ta pasja wzbudzi w Kościele nową akcję misyjną, która nie będzie mogła być delegowana na garść “specjalistów”, ale pociągnie za sobą odpowiedzialność wszystkich członków Ludu Bożego” (św. Jan Paweł II)

- «Obowiązek uczestniczenia w życiu Kościoła przynagla chrześcijan do postępowania jako świadkowie Ewangelii i do zobowiązań, które z niej wypływają. Świadectwo to polega na przekazywaniu wiary w słowach i czynach» (Katechizm Kościoła Katolickiego, nr 2.472)